

Tan clar com ho té l'enemic. La força de l'autodeterminació al País Valencià (1)

BORJA GARCIA :: 12/11/2019

Una única línia discursiva impera des de les darreres eleccions autonòmiques al País Valencià per part del bloc PSPV-PSOE-Compromís: jugar a ser l'alumne bo d'Espanya. Així ho evidencien diverses actituds molt més que simbòliques i que van des del servilisme de Mònica Oltra a Más País amb la consideració que esta aliança aportaria un cert "cosmopolitisme" al seu partit, fins a les darreres declaracions de Ximo Puig "exigint" al President Torra que per favor deixi fora de les seues pretensions sobiranes a la "Comunitat Valenciana". Com també ho ha evidenciat la gestió d'una autonomia buida de sobirania, que ha deixat clar que el somni de l'autogovern, assajat a Catalunya amb el Pujolisme, té unes limitacions clares i evidents sobretot en clau material, i sobretot per les treballadores i treballadors valencians que cada dia s'empobreixen més.

Tan clar o més que social-liberalistes i socialdemòcrates ho tenen també les forces de dreta i feixistes amb presència al País Valencià. La bandera de l'anticatalanisme, el blaverisme i la discriminació lingüística esdevenen l'eix vertebrador dels discursos públics d'Isabel Bonig o Toni Cantó, amb l'exigència a PSPV (PV de País Valencià, que potser alguns ho han oblidat) que trenque qualsevol aliança amb una coalició, Compromís, on formacions polítiques internes i algun regidor han estat capaços de defensar el dret d'autodeterminació i posicionar-se contràriament a l'existència de presos polítics. També ho té clar Inés Arrimades quan alerta de la possibilitat que un fenomen social paregut al del Principat es poguera donar a País Valencià, les Illes o Navarra per al cas d'Euskal Herria.

Que l'esclat de la crisi política que viu l'Estat espanyol ha obert la seua principal escletxa amb la qüestió de la territorialitat és un fet. Que per garantir la indivisible *unidad de la nación* espanyola, valen l'empresonament, la retallada de drets i llibertats polítiques fonamentals com ara expressió o manifestació, la brutalitat i repressió policial massives, la violència política, l'abús judicial o la tortura; també ho és. Que el feixisme institucional alimentat per la legitimació des dels mitjans de comunicació ha arribat fins i tot a un grau de revisionisme històric que situa a una Ministra acompanyant l'exhumació amb honors d'un dictador, a la Sexta normalitzant que s'entreviste com a interlocutor vàlid al seu nét i a altra ministra equidistant els nostres morts, els republicans, amb un dels ideòlegs dels seus assassinats, Primo de Rivera, és altre fet. Que el feixisme de carrer es mou impunement agredint i apallissant a Barcelona, València o Alacant no es pot posar en dubte.

Quina és doncs la nostra tasca amb un mostre de tants tentacles? Passar de la reacció, a l'acció. De la legítima defensa i autodefensa, a l'articulació en clau propositiva d'un projecte polític que oferisca alternatives reals als valencians i les valencianes. El servilisme a Espanya no ha funcionat. L'estratègia que apel·la a desmarcar-se de qualsevol posicionament en favor de l'autodeterminació a Catalunya creient que és l'única manera d'arrossegar vots i disputar a Ciutadans una nova idea d'Espanya, tampoc. El feixisme avança per igual agredint separatistes, gais, lesbianes, transsexuals, feministes, comunistes,

republicanes, anarquistes o antifeixistes.

Anem més enllà. Situem la nostra proposta política, la de l'autodeterminació com a vehicle d'un potencial trencador amb l'Estat, amb la valentia que cal, al centre del debat polític al País Valencià. L'estratègia d'amplis sectors de l'esquerra espanyola navega en direccions que van des de la defensa de les actuacions policials com a "el seu treball", Íñigo Errejón *dixit*, fins a les crides a un diàleg institucional que no pareix entendre l'antagonisme que fonamenta l'esclat d'una revolta popular a Catalunya. O *nación española* i un projecte sòlid per a la burgesia que es consolide sota els fonaments de la mal anomenada transició, o República catalana encapçalada per un poble conscient cada vegada més del fet que no es persegueixen les seues formes de lluita sinó les seues idees i els seus objectius de vida.

Potser ens toca plantejar-nos si el "això va de democràcia" que criden alguns dels sectors de l'esquerra al País Valencià per defugir posicionar-se nítidament en favor de l'autodeterminació de qualsevol poble fronteres endins de l'Estat no és certament una trampa. Perquè açò no va exclusivament de democràcia, encara que també, i de drets i llibertats, per descomptat. Però ens cal anar més enllà de la denúncia de l'acarnissament repressiu, amb més d'una vintena de preses polítiques catalanes en una setmana, o les agressions feixistes com a motor de la solidaritat amb Catalunya des del País Valencià; perquè no és solidaritat amb algú alié, és notar l'atac en la nostra pròpia pell, com a mateix poble que som. Ens cal llegir el moment present. Només una pretesa ceguera *rojigualda* seria capaç d'ignorar que la capacitat transformadora de l'actual conjuntura política té oberta una escletxa en la solidesa de l'estat que és viable ampliar des del sud del Sènia.

**Borja Garcia és militant d'Endavant (OSAN) a l'Alacantí*

https://www.lahaine.org/mm_ss_est_esp.php/tan-clar-com-ho-te